

II, 81).

8) *Can Marull*, prop d'Arbúcies (mapa Itin. Mil.).

9) *Marull* cogn. que *AlcM.* i *DAG.* troben a uns 15 pobles del bisbat de Girona, i a Malgrat i Balaguer, i que jo trobo arrelat a Boadella (Emp.). I a Beneixama («Les Cogolletes de *marúf*», xxxvi, 161).

10) I en fi MOSOLL poble de Cerdanya, agr. a Das. on tenim -ŪLLU amb la normal evolució en *ǫ*. És un poble més petit, que es troba al bell mig de 7 pobles importants, en posició medial (Alp, Escadars, Estoll, Ger, Sanavastre, Tartera i Das): només té 23 hab., contra els 60 que té Estoll, el més immediat, que també és més petit que els altres. Apareix amb -r-, com variant antiga del nom de *Mosoll* (Cerd.) «in villa *Moroll*» en doc. de 1044 (SerraV., *Pinós Mtpl.* III, 99) amb -r- com en els (7), (8) i (9).

En uns casos (com en el 10) la *ŭ* etimològica, que en general seria breu, va donar *ǫ*, en els altres tenim *ŭ*, sigui com resultat de -ULLJO-, sufix amplificat, sigui de -ŪLE, com l'it. *mezzule*.

Meüll, V. *Mesull* -*Meu*, V. *Torrelameu* *Meuques*, V. *Meligar* *Mià*, *Mian*, *Mians*, V. *Meià* *Miamante*, V. MEN- miscel·l. *La Miana*, V. *Llimiana* *Mianes i Lo Miano*, V. *Meià*

MIATI, Coll de ~

En el terme de Durro (Vall de Boí, Alta Ribagorça) 30 (XIII, 159).

ETIM. NL format amb el basc *meha(r)* + *ate*, 'port o coll de l'estret'. Detalls sobre aquests mots i la formació, en *E.T.C.* I, 108 i 128. J.F.C

Micapàne, V. *Montpolt* *Micarró*, V. *Micó* *Micleta* V. *Maclet*, *Beni-*

MICÓ, Forat-

Nom molt repetit en la nostra toponímia septentrional.

Es veu que ΜΙΚΚΩ, -ONIS, seria adj. sorotàptic, emparentat amb el gr. μικρός, dòric i jònic μικρός 'petit' (*IEW* 966), segurament també mot daci (> roms. *mic* id.).

En efecte, no vacil·lo a identificar-lo en la inscr. sorotàptica del Cabeço das Fraguas (2ª meitat S. II), on es deu haver de separar no pas «--- comaïam *iccona loim/inna* ---» com fa Tovar *Ét. Celt.* XI, 1966-67, 237ss. (i reproduïx J. M. Blázquez *Hom. Tovar* 1972, p.86), sinó així: «(coilam *Trebopala /indi porcom Laebo*) comaïa *miccon* *Alouni /inna* (oilam *usseam / Trebarune indi taurom / ifadem.../Reue*). 55 Són «*suouetaurilia*»: Tovar tradueix 'un cordero para

Trebopala i un cerdo para *Laebo*'; però, deixa sense traduir els 3 mots següents.

Comaia suposo que sigui un nom sorotàptic de l'ovella, potser una ovella prenys, cf. el pruss.ant. *kamstian* «schoff» [alem. *schaf* 'ovella'] en el Gloss. d'Elbing; és sabut que -*stian* era el sufix típic dels noms d'animal en prussia antic (també variant -*stis*); d'altra banda, per al matís de 'prenyada', que suposo jo, cf. el ross. i llengd. *feda* 'ovella' (en general) originàriament 'ovella que ha parit'; el suec *kreatur*, angl. dial. *critter*; tots dos 'ovella' (< CREA-TURA); i cf. també el germ. comú SKAP- 'ovella' (*sheep, schaf*, etc.), al costat del verb *schaffen* 'crear' (>'criar').

Així mateix: lituà *kamaros* 'libidinositat, lascívia' (letó *kāmēt* 'tenir gana'), scr. *kāmaš* 'amor' 'desig, apetit, amorós', ave. i persa ant. *kāma*-m. 'desig, apetit' (de l'arrel del scr. *ča / kē-* 'ha amat, ha desitjat sensualment', i del letó *kārs* 'libidinós' etc.); d'altra banda encara lit. *kemsū, kimšti* 'rebllir, atapeir, omplir de gom a gom', *kimštas* «gestopft», *kamiūoti* 'pitjar, omplir' («zusammenpressen, stopfen»), letó *kams* 'manyoc, terròs', *kamuolis* 'cabdell' (*IEW* 555.25, 515.10), gr. κῶμος 'feix' 'nus o manyoc d'arrels', κῶμον 'eixam'.

Em reservo de moment una explicació més complicada de la terminació -*aia* com a acusatiu;¹ però des d'ara recordem que és una terminació típica del sorotàptic: «axiliaia *Peteia*» en els Ploms d'Arles, cf. *isibraia* en les inscripcions d'Idanha a Velha i Covilhã, i en moltes altres de les aplegades per Schmoll.

Miccon es pot interpretar com un adj. en acus., de tema en -o- i terminació neutra, que presentaria un cas de concordança «a la manera grega» (potser amb un *comaia* neutre plural): només que ací el que estaria en sing., no fóra un verb sinó un adj.; hi ha casos d'aquest fenomen en certes llengües a causa del valor col·le. dels neutres plurals (com en grec). Però la terminació del cat. *Forat Micó* (i *Roca Miconà*) fa pensar més aviat en un ΜΙΚΚΩΝ amb -ON de caràcter intensiu, personalitzador o diminutiu.

Després no ve un NP *Loim/inna*, com es veu que creien Tovar i Blázquez; sinó que la -a no pertany a *iccona* sinó al teònim *Alouni*. I *inna* és la conjunció copulativa, paral·lela a l'*indi* que ve darrere *Trebarune*, i a l'altre *indi* que ve darrere *Trebopala* (mal llegit *uidi* per Tovar i Blázquez).

El paral·lelisme de les 3 frases és perfecte i obliga (ja sense més examen de la inscripció) a llegir INDI en lloc de VIDI i a comprendre INNA com una mera variant fon. de INDI (si no és que estigui mal llegit per INNI; car és notable que davant els masculins *porcom* i *taurom* hi hagi *indi* i davant el fem. OILAM hi hagi INNA, amb una terminació d'aparença femenina (deixo en suspens aquest detall).

Però ja és clar que no hem de llegir -a *Loim-* com fa Tovar (que així no ha pogut entendre ni traduir) sinó *Alouni*: cal doncs entendre -VNI, no pas -IM com